

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie dokonała właściwej analizy kontekstu prawnego, faktycznego i gospodarczego sytuacji skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja doszła do błędnego wniosku, iż skarżąca i Servier były rzeczywistymi lub ewentualnymi konkurentami w rozumieniu art. 101 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że błędny wniosek Komisji, iż ugoda patentowa zawarta przez skarżącą z Servierem ograniczyła konkurencję ze względu na cel w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE, opiera się na błędnej analizie stanu faktycznego i prawnego oraz na błędnym zastosowaniu ustalonych zasad dotyczących ograniczeń ze względu na cel.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo do obrony skarżącej, dokonując niespójnej oceny umowy zbycia i licencji oraz niesłusznie stwierdziła, że umowa ta stanowi ograniczenie konkurencji ze względu na cel w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja niesłusznie stwierdziła, że umowy zawarte przez skarżącą z Servierem skutkowały ograniczeniem konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja nie dokonała właściwej oceny argumentów podniesionych przez skarżącą na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – EEB przeciwko Komisji

(Sprawa T-685/14)

(2014/C 431/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Podskalská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Ares (2014) 2317513 z dnia 11 lipca 2014 r. uznającej za niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji Komisji 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Republikę Bułgarii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Republikę Bułgarii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych;
- obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Komisji Ares (2014) 2317513 z dnia 11 lipca 2014 r. narusza art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 2 ust. 1 lit. g i art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, sporządzoną w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencja EKG ONZ”) w związku z decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej konwencji EKG ONZ.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Komisji C 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. narusza art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/EU w sprawie emisji przemysłowych, decyzję wykonawczą Komisji 2012/115/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającą przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie 2010/75/UE, konwencję EKG ONZ w związku z decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej konwencji EKG ONZ, dyrektywę 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy.

Odwołanie wniesione w dniu 12 września 2014 r. przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) od wyroku wydanego w dniu 2 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-63/13 Psarras przeciwko ENISA

(Sprawa T-689/14 P)

(2014/C 431/59)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) (przedstawiciel: adwokaci P. Empadinhas i by C. Meidanis)

Druga strona postępowania: Aristides Psarras (Heraklion, Grecja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie F-63/13 w całości;
- oddalenie w całość żądań wysuniętych przez skarżącego w pierwszej instancji w sprawie F-63/13 oraz
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania zarówno przed Sądem do spraw Służby Publicznej jak i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych składających się na wydarzenia z dnia 4 maja 2012 r. i z późniejszego okresu oraz dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 47 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (wraz z art. 59 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej).